

Ν. Ε. ΜΑΝΙΤΑΚΗΣ

Διευθυντής

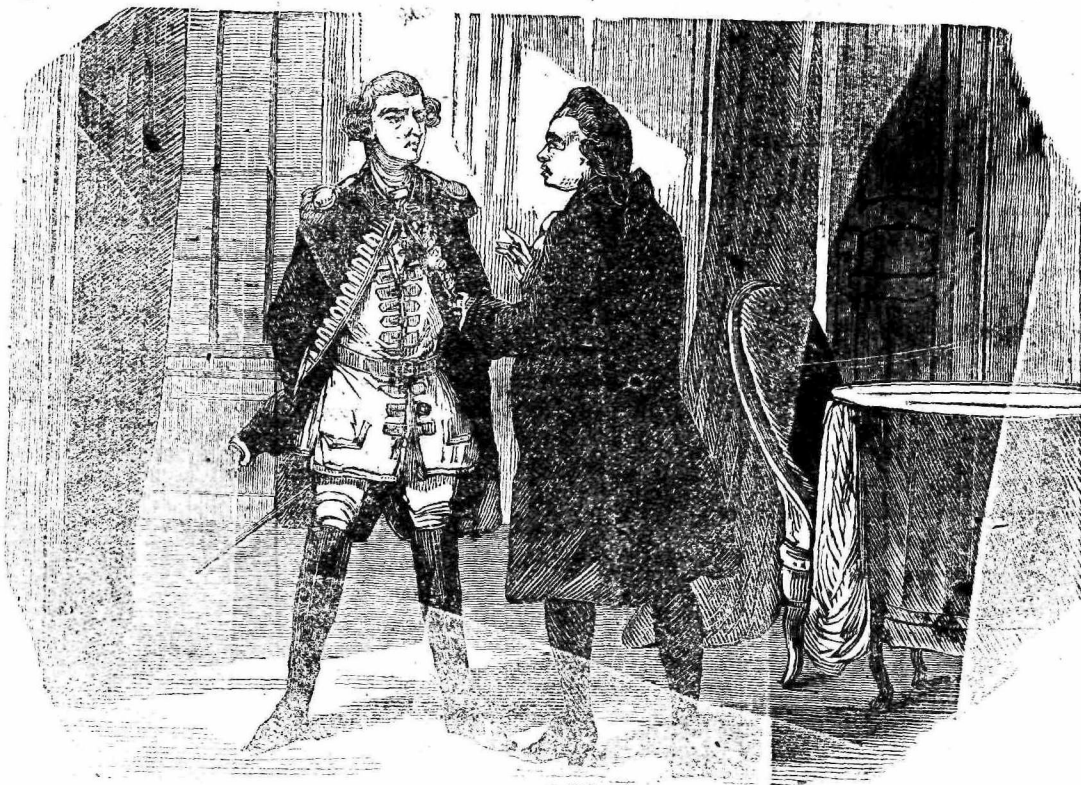
ΠΑΡΘΕΝΩΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Ἐπὶ τῆς διασταυρώσεως τῶν ὁδῶν Πειραιῶς καὶ Γερανίου, ἀριθ. 30.

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ		ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ	ΕΚΔΟΣΤΩΝ ΦΥΛΛΩΝ ΤΙΜΑΤΑΙ
Ἐν Ἀθήναις	ἔτησίᾳ δρ. ν. 8	Ὁ Μυστηριώδης Θάλαμος, Paul Féval, (μετὰ [εἰκόνας] ΠΟΙΗΣΙΣ.	Ἐν Ἀθήναις..... Λεπ. 40
» »	ἑξαμην. » 6	—Εἰς τὴν θάλασσαν τῆς Σαλαμίνας, ὑπὸ Ἀλφ. Παράτηρου.—Τὰ δῶρα	» ταῖς ἐπαρχίαις..... » 45
» ταῖς ἐπαρχ.	ἔτησίᾳ » 10	τῆς Μοίρας, ὑπὸ Ε. Ἀσσωπίου.—Ἄδσεις ἀινιγμάτων.—Ἀινίγματα,—Γνω-	» τῶ ἑξωτερικῶ..... » 25
» »	ἑξαμην. » 6	στοποιήσεις.	
» τῶ ἑξωτερικῶ	ἔτησίᾳ φρ. 45		Φύλλα προηγούμενα λεπτ. 80

Θεῖα! θάρσος! καὶ θεῖα ἠρώτησεν ὁ ἱππότης. Σελ. 139 σελ. 3

Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΘΑΛΑΜΟΣ

Paul Féval

Συνέχεια

Ἐκ τύχης εἶτε ἕνεκα σεβασμοῦ ἀποδομένου πρὸς τὴν ἀδιάκοπον προσοχὴν τοῦ θερμότερου τῶν ἀκροατῶν του, ὁ κ. Λανζέλ ἔκλεισε τὸν ὀφθαλμὸν εἰς τὰς τελευταίας ταῦτα λέξεις καὶ ἐπεμψε λεπτὸν μείδιμα πρὸς τὸν σωματοφύλακα. Οὗτος ἦτο περὶφροντις. Ὁ ὑποστράτηγος, ψυχρὸς, ἀπαθής, ἐκάλυψε τὸν διηγούμενον διὰ βλέμματος ἀτενοῦς.

«Ὅση καὶ ἂν ἦναι ἡ ὠραιότης ἐνὸς τοιχογράφου, ἐπανελάθεν ὁ ἱππότης, ἡ θεὰ του οὐδόλω; ἀναπαύει τὸν κρουαθέντα δι' ὅλης τῆς ἡμέρας. Μετὰ ἡμί-

σειαν ὦραν ὁ Δοριμὼν ἐξηπλήθη εἰς τὴν κλίνην του χωρὶς νὰ ἐκδιβῆ. Ἦτο βεβουθισμένος εἰς τὸν πρῶτον του ὕπνον, ὅταν ἀλλόκοτος θόρυβος τὸν ἀφύπνισεν ἀγνιδίως· θὰ ἔλεγέ τις ὅτι ἦτο κρότος ἀλύσεων ἀνεκάνθησεν ἐπὶ τῆς στρωμνῆς καὶ ἐπρόσεξε. Δὲν ἠκούετο πλέον τίποτε, τίποτε εἰμὴ οἱ τελευταῖοι ἤχοι τοῦ μεσονυκτίου σημαίνοντος εἰς τὸν πύργον τοῦ Γερόντη. Ὁ Δοριμὼν περιέτρεξε τὸ δωμάτιον διὰ βλέμματος ἀνεούχου. Τὸ κηρίον του εἶχε σβεσθῆ, ἀλλὰ τὸ φῶς τῆς σελήνης, εἰσερχόμενον διὰ τῶν δύο πλακῶν παραθύρων, ἐπιπτεν ἐπὶ τοῦ τοιχογράφου. Ὁ ἦρωσ ἡμῶν ἐξέφερε κρουαγὴν ἐκπλήξεως καὶ τρόμου.

«Τῶ ὄντι ἡ σελήνη τῶ ἐδείκνυεν ὑπερφυσικόν, ἀνήκουστον θέαμα! Τὰ ἐπὶ

τοῦ τοιχογράφου κεντημένα πρόσωπα εἶχον μεταβάλλει θέσιν, τὸ δράμα εἶχε βαδίσει, ἡ ἀπειλή εἶχεν ἐκτελεσθῆ. Ἡ πυργωδέσποινα ἐνηγκαλιζέτο τὰ γόνατα τοῦ ἱππότη, ἐνῶ οὗτος, ἀπωθῶν διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς τὰς περιπτώσεις τῆς γυναικὸς του ἐβύβηξε διὰ τῆς ἄλλης τὸ μέγα ξίφος του, εἰς τὸ στήθος τοῦ ἀνατροπέντου ἀκολούθου κρουοῖ αἵματος, ἐκφεύγοντες ἐκ τῆς πληγῆς, ἔτρεχον ἐπὶ τοῦ ἐδάφους. . . .»

Ὁ ὑποστράτηγος ἐξέφερεν ὑπόκωφον ἀναφώνησιν. Ὁ σωματοφύλαξ, ὅστις παρεμύνηεν αὐτὸν ἰστάμενος εἰς τρόπον ὥστε νὰ μὴ φαίνεται παρ' αὐτοῦ, συνέσπασε τὰς ὄφρυς καὶ ἠτένισε τὸν κ. Λανζέλ ἀπειλητικῶς Ὁ κ. Λανζέλ ἀπερόφημένος ὑπὸ τῆς διηγησεῶς του,

δὲν ἐπρόσεξεν εἰς τὸ βλέμμα ἐκεῖνο.

«Ίδου τί εἶδεν ὁ Δοριμῶν, εἶπε δίδων εἰς τὴν φωνὴν σου κατάλληλον ἔμφασιν· θὰ ἐνθυμούμαι πάντοτε, ὅτι ἡ κόμη του ὠρθοῦτο ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του, ὅταν μὲ διηγείτο ταῦτα. Τὸ ὄραμα ἦτο πραγματικόν· ὁ Δοριμῶν δὲν ἦτο ἄνθρωπος εὐκόλως καταλαμβανόμενος ὑπὸ ματαιοῦ φόβου. Τί συνέβαινε λοιπὸν; Τὸ τοιχόχαρτον ἐπανέλαθεν ἀρὰ γε τὴν πρώτην ἐπιφάνειάν του, ὅταν αἱ ἀκτῖνες τῆς ἡμέρας ἐπανῆλθον καὶ τὸ ἐφώτισαν; ἢ μεταβολὴ ἐκεῖνη μήπως ἦτο ἐνέργεια ἀνεξηγήτου τινὸς μηχανικοῦ παιγνιδίου; κατὰ λογικὴν σκέψιν τοιοῦτον πρᾶγμα φαίνεται ἀδύνατον. Ὁπωσδήποτε ὁ Δοριμῶν δὲν ἤδυνάθη νὰ τὸ ἐξακριβώσῃ ἀναγκασθεὶς δὲ νὰ ἀναχωρήσῃ ἅμα τῇ πρωΐᾳ διὰ νὰ μὴ ἐνοχοποιήσῃ τὴν προσφιλή του Ἑστελλάν οὐδέποτε πλέον ἐπανῆλθεν εἰς τὸν πύργον τοῦ Γερόντη.»

— Λοιπὸν εἶπεν ὁ κ. Δελά Παλιού, εἰς τὸν φίλων τοῦ πρίγκηπος, ἔπειτα;

— Αὐτὰ εἶναι ὅλα, εἶπεν ὁ ἰππότης, ἐκπλαγεὶς καὶ πειρασθεὶς διὰ τὴν ἐρώτησιν ταύτην.

— Δὲν θὰ μᾶς εἰπῆτε τοῦλάχιστον τὸ ὄνομα τῶν προσώπων; ἠρώτησαν δύο δοῦκες καὶ πέντε βαρῶναί.

Ὁ κ. Λανζέλ συνεκέντρωσε τὸ πείσμα του καὶ ἐκάλεσεν ἐπὶ τῶν χειλέων του μειδίαμα. Ἦνοιγε δὲ τὸ στόμα διὰ νὰ δικαιολογηθῇ ἢ νὰ ἀποκριθῇ, ὅταν ἠσθάνθη ἐκατέρωθεν θλιβομένους συγχρόνως τοὺς βραχίονάς του· δεξιόν· ἦτο ὁ σωματοφύλαξ· ἀριστερὸν ὁ ὑποστράτης.

— Σᾶς τὸ ἀπαγορεύω! εἶπε χαμηλοφώνως ὁ τελευταῖος οὗτος.

— Ἐὰν τὸ πράξῃτε, ἐπιθύρουν ὁ ἄλλος, αὖριον σᾶς φονεύω.

Ἡ μορφὴ τοῦ ἰππότης ἐξέφραξε κατὰ τὴν στιγμήν ἐκεῖνην τὸν τύπον μεγαίστης ἀμικανίας.

— Κύριοι! ἐφέλλισε, δὲν ἔχω τὴν τιμὴν . . .

— Αὖριον εἰς τὰς ἐννεά, θὰ ἔμαι εἰς τὸν οἶκόν σας, ἐπανέλαθεν ὁ σωματοφύλαξ γενόμενος ἀμέσως ἀφαντος μεταξὺ τοῦ πλήθους.

Ὁ στρατηγὸς περιστοράφη ἐπὶ τῶν ποδῶν του ρίπτων τὰς λέξεις ταύτας.

— Αὖριον εἰς τὰς οὐκά.

— Ἐμπρός, ἰππῶτα, ἔλεγεν ἡ ὀμήγυρίς ἐν χορῶ, θὰ ἔμεθα διακριτικοὶ εἰπέτε μᾶς μόνον τὸ ἀληθὲς ὄνομα τοῦ Γερόντη.

— Φαιθῆτέ μου . . . εἶναι καθῆκον ἀβροφροσύνης. . . δὲν εἰμπορῶ! ἀπεκρίθη ὁ κ. Λανζέλ ἀνήσυχος καὶ περιφρόντις.

— Ἄ! ἐγηράσατε, φίλτατε! ἔκραξαν ὁ κ. Δελά Παλιού· ἡ ἱστορία σας μήτε τὸν κοινὸν νόον ἔχει, ὅπερ εἶναι τὸ ἐλάχιστον πρᾶγμα, μήτε ἄλας, μήτε λύσιν.

— Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι ὁ ἰππότης μᾶς διηγῆθη ἄλλοτε καλλιτέρας ἱστορίας, εἶπον ἄλλοι τινές.

Ὁ δυστυχὴς ἰππότης ἔκλινε τὴν κεφαλὴν ὑπὸ τὴν ὑπερτάτην ταύτην καταδίκην, ἦτο πτώσις. Καθ' ὅλον τὸ ἐπίλοιπον τῆς ἐσπερίδος ἔμεινε κατὰ μέρος τεθλιμμένος· κατὰ τὴν στιγμήν τῆς ἀποχωρήσεώς του, διέτρεξε διὰ τοῦ βλέμματος τοὺς διαφόρους ὀπίλους· οἱ δύο μυστικοὶ συνομιληταὶ του εἶχον γίνει ἀφαντοί.

— Τί διάβολον με θέλουν ἐκεῖνοι οἱ ἄνθρωποι; ἐσκέπτετο ἐπιστρέφων εἰς τὴν ταπεινὴν καὶ οὐκ ἴαν του. Μήπως προσπαθῶν νὰ ἐπινοήσω εὔρον τὴν ἀλήθειαν κατὰ τύχην; . . . δυστυχίᾳ μου!

Τὴν ἐπιούσαν, ἐνῷ ἐσήμαινον ὀκτὼ ὦραι, ὄχημα ἐστάθη ὑπὸ τὰ παράθυρα τοῦ κ. Λανζέλ Κουδράς.

Ὁ ἰππότης δὲν ἦτο ἄναδρος, ἀλλ' ἀπεστρέφετο τὴν μονομαχίαν κατ' ἀρχὴν· εἰς σπασίμους ἠδύνατο νὰ τοῦ ἀφαιρέσῃ τὴν χρῆσιν τῆς δεξιᾶς χειρὸς, καὶ τότε τί θὰ ἐγένετο τὸ ἐνδοξὸν ψαλλίδιον διὰ τοῦ ὀπίου ἐκοψε τὴν κατατομὴν μιᾶς βασιλίσσης τῆς Γαλλίας; Ἐσπευσε νὰ ἀνοίξῃ, ὑπὸ φόβου καὶ περιεργείας κατεχόμενος.

Ὁ ὑποστράτηγος εἰσῆλθε τὴν ἡμέραν, τὸ πρόσωπόν του ἐφαίνετο ὠχρότερον ἔτι καὶ αὐστηρότερον. Ὁ κ. Λανζέλ ὅσον καὶ ἂν ἦτο ἐξοικειωμένος με τὰς μορφὰς τῶν φασμάτων, ἠσθάνθη βίγος εἰς τὸ σῶμα.

— Κύριε, εἶπεν ὁ νεοελλάν, ὀνομάζομαι Ζωκούρτ· τοῦτο ἀρκεῖ νὰ σᾶς ἐξηγήσῃ τὴν αἰτίαν τῆς ἐπισκέψεώς μου.

— Με εἶναι γνωστότατον τὸ ὄνομα τοῦ κυρίου κόμητος, ἀπεκρίθη ὁ Λανζέλ κλινὼν μέχρι γῆς· τίς δὲν ἤκουσε νὰ γίνεταί λόγος περὶ τοῦ νικητοῦ τῆς Γενεύης; . . . Ἀλλὰ τὸ ὄνομα τοῦτο δὲν με ἐξηγεῖ . . .

— Δὲν ἐνθυμίσθη τί συνέβη χθὲς τὸ ἐσπέρας;

— Τοῦναντίον, ἐνθυμούμαι κάλλιστα ὅτι ἐδιηγῆθην ἐν ἀνέκδοτον, τὸ ὅποῖον δυστυχῶς δὲν ἠδουκίμησεν ὁσον προσεδόκων.

— Ἔχετε τὴν τόλμην, κύριε, διέκοψεν αὐτὸν ὁ Δε Ζωκούρτ, ἀπολέσας τὴν ἀταραξίαν, νὰ ἐξακολουθῆτε καὶ τώρα ἐμπαιζόντες.

— Ὁ Θεὸς φυλάξοι! νὰ ἐμπαιζῶ ἐγὼ ἢ τώρα ἢ ἄλλοτέ ποτε θυμᾶς, κύριε κόμη, ἀνέκραξεν ὁ Λανζέλκουδράς μετὰ ψυχικῆς συντριβῆς. Δὲν ὑπάρχει ἀμφισβολία ὅτι συνέβη παρεξήγησις.

Τοσαύτη ἀθωότης ἐνυπῆρχεν εἰς τοὺς λόγους καὶ εἰς τὴν ὕψιν τοῦ ἰππότηου, ὥστε ὁ κόμητις ἐνέπεσεν εἰς ἀμικανίαν.

— Ἐπιθυμῶ νὰ πιστεύσω, ὑπέλαβεν, ὅτι δὲν ὠρμήθητε ἐκ κακῆς προθέσεως, ἀλλ' ἐκείνη ἡ ἱστορία . . .

— Ἐκείνην τὴν ἱστορίαν τὴν ἔπλασα ἐξ ὀλοκλήρου, σᾶς ὀρκίζομαι, εἶπε ζωφρῶς ὁ ἰππότης.

Ὁ κόμητις συνέσπασε τὰς ὀφρῦς, διότι ἡ διαβεβαίωσις αὐτῆ ἢ προδήλως ψευδὴς τὸν παρώργισε, ἐπειδὴ ὁ μως δὲν ἠθέλε νὰ προβῆ εἰς συζητήσεις, ἐξηκολούθησεν, ὡς ἂν μὴ ἤκουσε τοὺς λόγους τοῦ ἰππότηου.

— Ἡ λοιπὸν εἶσθε ὁ καθαυτὸ ἥρωσ τοῦ δράματος, ἢ σᾶς τὸ ἐδιηγῆθη ἄλλος τις, καὶ ἂν μὲν τὸ πρῶτον θὰ με ἀκολουθήσατε ἀμέσως, ἂν δὲ τὸ δεύτερον, ἀπαυθῶ νὰ μοι ὁμολογήσατε εὐθὺς τὸ ὄνομά του.

— Πῶς νὰ σᾶς τὸ ὁμολογήσω, ἐνῷ δὲν τὸ γνωρίζω! διέκοψε πάλιν ὁ Λανζέλ-Κουδράς, εἶναι ἀκατανόητος σύμπτωσις! σᾶς ὀμνύω εἰς τὴν ψυχὴν μου, ὅτι τὸ ἀνέκδοτον εἶναι ἀπλῶς πλάσμα τῆς φαντασίας μου.

Οἱ ὄρκοι σας δὲν με πείθουν, εἶπεν ὁ κόμητις, καὶ ἐξ αὐτῶν ἄλλο δὲν ἐξάγω, παρὰ ὅτι εἶσθε ἀνάξιος νὰ σᾶς μεταχειρίζομαι φιλοφρόνως. Σᾶς παραχωρῶ προθεσμίαν ἕως τὴν αὖριον κατὰ ταιαύτην ὥραν, καὶ ἂν ἕως τότε δὲν ἀποφασίσθητε, οἱ ὑπηρεταὶ μου θὰ ἐνεργήσωσι τὰ περαιτέρω.

Ταῦτα εἰπὼν ὁ Ζωκούρτ ἔστρεψε τὰ νῶτα καὶ κατήλθε τὴν κλίμακα ὅλως σύννους, ἐνῷ ὁ Λανζέλ-Κουδράς ἐφώναζε·

— Κύριε! . . . κύριε! . . . ἡ ἱστορία εἶναι ἀνύπαρκτος! . . . τὴν ἐπλασε χάριν ἀστείσιμου, εἶναι μῦθος, εἶναι παραμῦθι τῆς Χαλιμάς . . . Πλὴν εἰς μάτην· ὁ Ζωκούρτ εἶχεν ἀναβῆ ἐντὸς τῆς ἀμάξης του καὶ ὠδεύεν ἤδη μετὰ σπουδῆς πρὸς τὸ μέγαρόν του.

— Αὐτὸς εἶναι ἐντελῶς δαιμονισμένος ἄνθρωπος! ἀνέκραξεν ὁ ἰππότης ἀπομάττων τὸν ἰδρώτα ἀπὸ τοῦ μετώπου του. Ὁ Διάβολος νὰ τὸν πάρῃ, ἐγὼ θὰ μονομαχήσω ἐν ἀνάγκῃ, ἀλλὰ καὶ τὸν κόσμον θὰ κάμω ἄνω κάτω ἐωσοῦ μάθω τὸ ὄνομα τοῦ ἐραστοῦ τῆς συζύγου του! . . .

— Κύριε, εἶμαι δούλος σας ταπεινός! εἶπεν ὁ σωματοφύλαξ τῆς προτετραίας ὅστις εὔρον τὴν ὕβραν ἀνοικτὴν εἰσῆλθεν ἀπροόπτως. Εἶμαι, βλέπετε ἀκριβῆς εἰς τὰς ὑποσχέσεις μου.

— Εἰς τί δύναμαι νὰ σᾶς δουλεύσω; ἠρώτησεν ἀποτόμως ὁ ἰππότης καταγανακτῆσας ἐκ τῆς νέας ταύτης ἐπισκέψεως.

Ὁ σωματοφύλαξ ἀποκομβῶσας τὸν ἐπενδύτην του ἐπέδειξε δύο ἰσομεγῆθη ξίφη, ἅτινα εἶχε κομμμένα ὑπ' αὐτόν.

— Ἐρχομαι διὰ νὰ τακτοποιήσω μεν φιλικῶς ἓνα μικρὸν λογαριασμόν, εἶπεν ἐξαπλούμενος ἐπὶ τινος θρονίου.

— Καὶ ἄλλη πάλιν μονομαχία! ἐπιθύρουν ὁ ἰππότης σταυρόνων τὰς

χειρας ἐπὶ τοῦ στήθους ἐν ἀπογνώσει.
— Μήπως ἦλθε πρὸ ἐμοῦ ὁ ἄλλος ;
ἠρώτησεν ὁ σωματοφύλαξ.

— Ποῖος ἄλλος ;

— Ὁ στρατηγός.

— Νὰ σὰς εἰπῶ, ἀνέκραξεν ὁ ἰπ-
πότης ὀργίλως, αὐτὰ δὲν ὑποφέρονται·
βλέπω ὅτι ἐκ συμφώνου ζητεῖτε νὰ μὲ
φεναικίσητε ὡς ἓνα μωρόπιστον. . .

— Σιωπῆ, διέκοψεν ὁ ἀξιωματικός,
τί σὰς εἶπε ;

— **Τί μὲ εἶπε ;** ξύλα χούτσουρα . . με
ἠρώτησε πῶς ὀνομάζεται ὁ ἐραστής τῆς
συζύγου του.

— Σεῖς δὲ τί ἀπεκρίθητε ;

— Ὅτι δὲν ἔχω εἶδῃσιν τοῦ πράγ-
ματος.

Ὁ ἀξιωματικός ἠγέρθη καὶ λαβὼν τὰς
χειρας τοῦ Λανζέλ-Κουδρᾶ τὰς ἐθλίψε
περιπαθῶς.

— Εἶθε ἀξιότιμος καὶ γενναῖος ἄν-
θρωπος, κύριε Λανζέλ-Κουδρᾶ, εἶπεν. Ἄς
ὑπάγωσιν εἰς τὸ ἀνάθεμα τὰ ξίφη καὶ αἱ
μονομαχίαι ! σὰς προσφέρω τὴν φιλίαν μου
. . . ἀλλὰ σὰς ἐπαναλαμβάνω ὡς φίλος
ὅτι ἐκάματε ἄσχημα νὰ διηγηθῆτε τὸ
ἀνέκδοτον τοῦτο ἐνώπιον τῶν αὐτουργῶν
τοῦ δράματος.

— Τῶν αὐτουργῶν ! ἐπανελάβεν ὁ Λαν-
ζέλ-Κουδρᾶς τανύων τὰ ὦτα.

— Ἐλάτε δά ! μήπως σκοπεύετε καὶ
εἰς ἐμὲ νὰ προσποιηθῆτε τὸν ἀγνοοῦντα·
ἀνέκραξεν ὁ σωματοφύλαξ καγγάζων. Ἐ-
κείνος ὁ ἀστόχαστος Βωνουᾶ ἦν σὰς ἐ-
διηγήθη τὸ συμβάν, δὲν ἀμφισβάλω, καὶ
τὸ ἐμάντευσα εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς. Ἄλλ' ὁ-
μολογῶ ὅτι διεξηγάγετε τὴν ὑπόθεσιν με-
τὰ πολλῆς δεξιότητος καὶ φρονήσεως· μὲ-

νον ἐκεῖνο τὸ ὄνομα Δοριμῶν, μὲ τὸ ὁ-
ποῖον μὲ ἐβαπτίσσατε, ἔχει πολλὴν ὁμοι-
ότητα μὲ τὸ ἰδικόν μου.†

— Εὐλογητὸς ὁ Θεός, διελογίσθη ὁ ἰπ-
πότης, ἐγνωρίσαμεν τέλος πάντων ποῖος
εἶναι ὁ ἐραστής τῆς κυρίας Δὲ Ζωκούρτ,
καὶ εὐτυχῶς δὲν θὰ μονομαχήσω πλέον
μετὰ τοῦ φοβεροῦ στρατηγοῦ. Ἄς μάθω
ἐν τούτοις τὸ ὄνομά του διὰ νὰ τὸ γνω-
στοποιήσω ἀμέσως δι' ἐκτάκτου ἀπεσταλ-
μένου εἰς τὸν ἐξυβρισθέντα σύζυγον . . .
Ἄλλὰ δὲν μοι φαίνεται νὰ ὁμοιάζῃ πολὺ,
πολὺ πρὸς τὸ ὄνομά σας, ὑπέλαβε μεγα-
λοφῶνως.

— Καλὲ τί λέγετε ! Δοριμῶν, Ραῦ-
μῶν, Ραῦμόνδος ὁμοιάζουν καὶ πολὺ.

— Ἐχετε δίκαιον, ἐλπισμένησα τὴν ὁ-
μοιοκαταληξίαν . . . ἀλλὰ τὸ ἐπιθετὸν
σας, δὲν ἔχει οὐδεμίαν σχέσιν.

Ἄν ἐπρόκειτο περὶ τινος ἄλλου, ἴσως
ἦτο δύσκολον νὰ μαντευθῆ τὸ ἐπιθετὸν·
ἀλλ' ὡς πρὸς ἐμὲ διαφέρει τὸ πρᾶγμα,
διότι ἐπεισῶδια τινὰ ὄχι τῶσον εὐάρεστα,
κατέστησαν γνωστότερον παρ' ὅτι ἐπρεπε
τὸ ὄνομα Ραῦμόνδος Δ' Ὡδεμέρ.

Ὁ ἰππότης ἔδραξεν ἀμέσως μολυβδο-
κόνδυλον καὶ ἤνοιξε τὸ δελτίον του διὰ
νὰ σημειώσῃ τὰς πολυτίμους ταύτας πλη-
ροφορίας, τὰς ὁποίας ὡς ἐκ τύχης ἀνε-
κάλυψεν· ἀλλ' αἴφνης μετεμελήθη καὶ ἔ-
θεσε τὸ δελτίον εἰς τὸν κόλπον του, διότι
ἐνεθυμήθη ὅτι ὁ Ραῦμόνδος Δ' Ὡδεμέρ ἦν
καὶ νεώτατος. ἦτο ὅμως διαβόητος διὰ
τὴν ἱκανότητά του περὶ τὴν ξιφασκίαν καὶ
ἐνέπνεεν οὐκ ὀλίγον τρόμον.

— Προτιμότερον εἶναι νὰ ἔχω ἀντίπα-
λον τὸν στρατηγόν, διελογίσθη θλιβερῶς
ὁ ἰππότης βηματίζων ἀπὸ τοῦ ἐνὸς εἰς τὸ

ἄλλο ἄκρον τοῦ δωματίου μετὰ πολλῆς
ἀμηχανίας.

— Ὅ,τι θέλουν ἄς λέγουν, ἡ ἱστορία
σας ἦτο πολὺ νόστιμος, ὑπέλαβεν ὁ Ραῦ-
μόνδος· ἀλλ' ἂν ποτε τὴν ἐπαναλάβητε,
σὰς προτρέπω νὰ προσθέσητε μερικὰς δι-
ορθώσεις. Εἶπτε, παραδείγματος χάριν,
ὅτι οἱ δύο ἐρασταὶ ἀντηγαπῶντο, πρᾶγμα
ἐντελῶς ἀνύπαρκτον, σὰς ὀρκίζομαι, διότι
ἡ κυρία Δὲ Ζωκούρτ εἶναι πρότυπον ἀρε-
τῆς καὶ ἀγνότητος. Ἐγὼ μόνος εἶμαι ἐνο-
χος, καὶ τόσῳ μᾶλλον τὸ συναισθάνομαι,
καθόσον ὁ κόμης πραγματικῶς μοὶ πα-
ρέσχεν ἀναριθμήτους χάριτας· διὰ τοῦτο
καὶ ἐθεραπεύθην ἐντελῶς ἀπὸ τοῦ ἀπονε-
νημένον ἐκεῖνο πάθος μου, καὶ σήμερον,
σὰς τὸ ὁμολογῶ, ἠρχόμην ἀπόφασιν ἔχων
νὰ σὰς στείλω εἰς τὸν ἄλλον κόσμον διὰ
νὰ ἀποσιωπηθῆ ἢ ὑπόθεσις τὸ ταχύτερον
καὶ ἀσφαλέστερον. Ἡ ταλαίπωρος αὐτὴ
ἐξαδέλφη ὑπέφερεν ἕως τῶρα τόσα δεινὰ
ἐνεκεν ἐμοῦ, ὥστε θὰ ἐφόνευον ἀδιστάκτως
ἐκείνον, ὅστις ἤθελε τολμήσει νὰ ἐπικυ-
ρώσῃ τὰς ἀορίστους ὑπονοίας τοῦ συζύ-
γου της.

— Αὐτὸ ἴσια ἴσια εἶναι τὸ ὀλέθριον !
Εἶπε στεναζῶν ὁ Λανζελκουδρᾶς.

— Ἀλλὰ τῶρα εἶμαι ἡσυχος, διότι ὁ
μὲν Βωνουᾶ λείπει εἰς μακρυνὴν ὑπηρε-
σίαν, ἡ δὲ θεία, ἣτις ἤθελεν εἶσθαι ἐπί-
φοβος ἐὰν ἐγίνωσκε τὰ διατρέξαντα, εὐ-
τυχῶς τὰ ἀγνοεῖ, σεῖς δὲ πάλιν . . .

— Θεῖα ! ὑπάρχει ἐν τῷ μέσῳ καὶ θεία ;
ἠρώτησεν ὁ ἰππότης διακόψας αἰφνιδίως
τὸν περιπατὸν του. (Ἔπεται συνέχεια)

Εἰς τὴν Θάλασσαν

ΤΗΣ ΣΑΛΑΜΙΝΟΣ

ΑΦΙΕΡΟΥΝΤΑΙ ΤΗΙ ΜΥΡΟΒΟΛΩΪ ΨΥΧῪ ΤΟΥ

ΑΙΜΙΛΙΟΥ ΜΟΥ.

A

Σ' αὐτὰ, σ' αὐτὰ τὰ κύματα τὰ ἠλιοφωτισμένα,

Σ' αὐτὰ τ' ἀθάνατα νερὰ ἐδῶ τὰ μυρωμένα,

Ἐβάφτισ' ἡ Ἐλευθερίᾳ τὸν κόσμον μοναχῆ της,

Καὶ τὸνομά της τοῦδοσε μαζῆ μετὰ τὸ σπαθὶ της.

Θεμιστοκλῆ, Θρασύβουλο, ἐδῶ τὸν ἔχει βγάλει,

Καὶ ἐκκλησιὰ της τῶκανε ἐτούτο τ' ἀπρογιάλι !

Ἔκκλησιὰ, χωρὶς σταυρὸν καὶ κυματοχτισμένη,

Ἀπὸ Περσιάνικα κορμιὰ καὶ κόκκαλα στρωμένη,

Σταυρὸ σου ἔχεις τὸ ψηλὸ τῆς λευθερίᾳς κοντάρι,

Γιὰ στήλαις, κύματα βυυνὰ, βοριάς ὁπότεν πάρη,

Βαμὸ σου τοῦ Θεμιστοκλῆ τὸ κράνος, κοινωνία

Τὰ κύματα τὰ γαλανὰ, τ' ἀγέρι φαλωμῶδια . . .

Ποιὰν ἐκκλησιὰ σ' ὅλη τῆ γῆ, στὴν οἰκουμένη ὅλη

Ἔσαν ἐσένα τ' οὐρανοῦ σκεπαζοῦνε οἱ θόλοι ;

Ποιὰ ἔχει πολυέλαιον τὸν ἥλιον ἀναμμένο ;

Καντήλια τ' ἄστρα τὰ χρυσὰ μετὰ φῶς ἀργυρωμένο ;

Καὶ σὲ ποιὰν ἄλλη ὁ Θεὸς ὅλος χωρεῖ καὶ μπαίνει,

Παρὰ σ' αὐτὴ τῆ θάλασσα ἐδῶ τὴν ἀγιασμένην ; . .

Ἄκομη σὰν μὲ τὸ βριζὶ τὸ κῦμά σου μαλόνει,
 Τὸ βάπτισμα ποῦ λύτρωσε τὸν κόσμον φαυρόνει,
 Καὶ ρίχνει στ' ἀκριγίλι της καὶ ρίχνει 'ς τὰ θυμάρια
 Βάρβαρα κρᾶνη, θώρακες, ἀσπίδες καὶ δοξάρια . . .
 Αἱματομένη μαρτυριὰ ποῦ εἰς αὐτὰ τὰ μέρη,
 Ἐμοίρασ' ἢ Ἐλευθεριὰ μὲ τὸ σπαθὶ στὸ χέρι !

B'

Πῶς γιγαντεύετ' ἡ ψυχὴ σὲ τούτα τὰ πελάγη !
 Ἀνδρειεύεται, πέρνει καρδιὰ καὶ σ' ἄλλα χρόνια πάγει.
 Ταῖς μέραις ποῦδρα ταῖς δειλαῖς ξεχνῶ σ' αὐτὰ τὰ μέρη,
 Καὶ ναύτης τοῦ Θεμιστοκλῆ κρατῶ κουπὶ στὸ χέρι,
 Καὶ τοὺς Περσιάνους πολεμῶ κ' ἐπνίγω στὴν ἀγκάλη,
 Πρὶν πέσουν μὲς' στὸ κῦμά μας καὶ πρὶν πνιγοῦνε πάλι !

Καὶ βλέπω, βλέπω μὲ τὸ νοῦ καὶ τῆς καρδιάς τὸ μάτι
 Ἀπὸ καρὰζὶ ἀμέτρητα τῆ θάλασσα γεμάτη.
 Τόπο δὲν ἔχουν νὰ σταθοῦν . . . τὸ πέλαγο δὲ φτάνει.
 Πάρθοι, Ἴνδοι τὸ πλημμυροῦν καὶ Μῆδοι καὶ Περσιάνοι.
 Κρατοῦνε δάσος κονταριῶν, χίλιαι στολαῖς φοροῦνε,
 Καὶ χίλιαι γλώσσαις βάρβαρες στὸν ἀνεμ' ἀντηχοῦνε . .

Θαῖρῶ πῶς τὴν ἐξακουστὴ ἐκείνη βλέπω μάχη.
 Ποῖος θρονασμένος κάθεται στὰ τρίκορφα, στὴ ράχη ;
 Ὁ Εἰρῆνης' τὰ κρᾶθια τοῦ περὶ φανος ξανοίγει
 Θὰ ἔχη ἐν' ἀπ' ὅλα αὐτὰ τὸ βράδυ γιὰ νὰ φύγη ; . .
 Στὸ πλάϊ του Γραμματικοὶ σταυρὸ τὰ χέρια δένουν,
 Τὸ θρίκμῶ του οἱ μωροὶ νὰ γράψουν περιμένουν . . .

Ἄ, δὲν κυττᾶ καὶ τὰ μικρὰ καρᾶθια μας, γεμάτα
 Ἀπὸ τῆς Σπάρτης τὰ παιδιά, ἀπὸ Ἀθήνας νειάτα
 Κρατάει ὁ Θεμιστοκλῆς στὸ χέρι τὸ τιμόνι,
 Καὶ σὰν σημαία τὴν πλατεῖα χλαμύδα του ξαπλόνει . . .
 Γιὰ δέ; ἀρχίζ' ὁ πόλεμος, ἀρχίζ' ἡ ναυμαχία.
 Χέρια μὲ χέρια πιάσθησαν σκλαβίξ' κ' ἐλευθερία !

Χτύπα, περίφανη θεά, Ἑλληνοπούλα, χτύπα
 Πέρα καὶ πέρα τῆς σκλαβιάς τὰ μαῦρα στήθια τρύπα !
 Ἄς καταλάβῃ μιὰ φροῦ, γιὰ πάντ' ἄς καταλάβῃ,
 Πῶς τὰ παιδιά σου πολεμοῦν καὶ πῶς κτυποῦν οἱ Σκλάβοι . . .
 Αἰῶξε, θεά, τὸ μίλλυσμα, ὁ κόσμος ν' ἀνασάνη,
 Κ' ὅποιον λαθόνει ἢ σκλαβιά νὰ βρῖσκ' ἐδῶ βοτάνι !

Γ

Ὡσὰν λιοντάρ' ἡ θάλασσα σηκώθη καὶ βογκάει
 Σπάρτη κ' Ἀθήνα πολεμοῦν ἀντάμα, πλάϊ πλάϊ,
 Ἀστροπελέκια δίδουα σὲ σύννεφα θαμμένα,
 Κ' ἐμπρὸς τοῖς ἢ Ἐλευθεριὰ καρᾶθια πνίγει ξένα.
 Θορρεῖς θερὶ πῶς πολεμοῦν κ' ἡ θάλασσα στενάζει,
 Σὰν ἀνυψόνει τὸ σπαθὶ καὶ σὰν τὸν κατεβάζει !

Τὸ μάτι τοῦ Θεμιστοκλῆ τὸ δρόμο της φωτίζει,
 Καὶ κᾶπου, κᾶπου ἢ θεὰ τὸ πρόσωπο γυρίζει
 Καὶ τὸν κυττᾶζ' ὀλόχαρη . . . Κ' εἰς κάθε γούριμά της
 Ἀκούω δυνατώτερα καὶ τὰ κτυπήματά της . . .
 Εἰς τὸ τιμόνι ἀσφάραχος ἐκεῖνος τὴν κυττάζει.
 Καὶ μὲ τὸ μάτι του θαρρῆς τῆ νίκη πῶς προστάζει

«ὦ Ἑλληνοπούλα, ἐμπρὸς, λυτρώστε τὴν Πατρίδα,
 (Κράζ, ὁ Αἰσχύλος) σώσετε μὲ τὴν καλὴ λεπίδα,
 «Παῖδιά, γυναῖκες, πατρικοὺς ναοὺς σ' αὐτὴ τὴν ὥρα,
 «Τὰ πατρικά σας μνήματα, ἀγῶν γιὰ ὅλα τώρα !
 Κι' ἀνάβ' ἡ μάχη στὴ φωνή, νευρώνετ' ἡ Ἐλπίδα
 Τί κάν' ὁ ψάλτης, στὴν καρδιὰ σὰν ἔχη τὴν Πατρίδα ! . .

Δ

Σὰν ζυγαριὰ ὁ πόλεμος ἀνεβοκατεβαίνει !
 Δίγνομ' ἡ Νίκη δεξιὰ κ' ἀριστερὰ πηγαίνει.
 Κουράσθη ἢ κ' Ἐλευθεριὰ, κουράσθη καὶ ὁ ξένος . . .
 Μονάχα Σὺ, Θεμιστοκλῆ, δὲν εἶσαι κουρασμένος !
 Δυὸ τρεῖς φοραῖς τὰ φρούδια τοῦ σῦννεφιαστᾶ μαζώνει,
 Καὶ σπάει μὲς' τὰ δάχτυλα τὸ δυνατὸ τιμόνι . . .

Μαυρίζει γῆ καὶ οὐρανὸς, δὲν φαίνετ' ἡ ἡμέρα
 Μὰ τί ἀντάρ' ἀκούεται ἀπ' τὰ πελάγη πέρα ;
 Ποιὰ εἶν' ἐκείνη ἡ σικὰ ποῦ σὰν βουρὸ μεγάλη,
 Πατεῖ τὸ κῦμα κ' ἔρχεται μὲ τὴν ἀνεμοζάλη ;
 Γιὰ δέ; ὀπίσω ἀπ' αὐτὴν κ' ἄλλαις σικαῖς ὀρμᾶνε,
 Μὲ κόπο τὰ μεγάλα της τὰ βήματ' ἀκολουθᾶνε !

Ὁ Αἴας εἶναι ! Ἔρχεται μὲ τὸ νεκρὸ στρατό του,
 Ἄπ' τῆς Τρωάδος τὰ νερὰ στὸ κῦμα τὸ δικό του.
 Κατάρτι μὲς' τὸ χέρι του σηκώνει γιὰ κοντάρι,
 Κ' ἔχει τὸν Τεῦκρό του μαζῆ τ' ἀγένειο παλληκάρη . . .
 Ἄ ! τί μεγάλη ταραχὴ τὸ χτύπημά του κάνει,
 Πῶς τὰ κατάρτια τρίβουνε στὸ χέρι σὰν τὰ πιάνη !

Κι' ἀνταμιωμένα τὰ νεκρὰ καὶ ζωντανὰ λειοντάρια,
 Κάνουν τὴ θάλασσα στερῆ, πατοῦνε σὲ κουφάρια . . .
 Φεύγουν οἱ ξένοι, φεύγουνε μὲ τὰ πκνὰ σχισμένα
 Βλέπω καρᾶθια σὰν βουρὰ στοὺς βράχους τσακισμένα,
 Ἀκούω τρόμου προσευχαῖς, τραγοῦδια καὶ κατάρα.
 Καὶ φοκαλίξ' ἡ θάλασσα τοῦ Εἰρῆνη τὴν τιάρα ! . . .

Ε

Ποῦ φαντασία, μὲ πλανᾶς ! ποῦ μάγισσα, μὲ πέρνει ;
 Σὲ τί ἡμέραις καὶ καιροὺς χαροῦμένους μὲ φέρνει ;
 Πεθάναν κείνοι οἱ καιροί, κείνα τὰ χρόνια πάνε
 Καὶ μοναχὰ τὴν ἀνοιξὴ τ' ἀηδόνια κηλαῖδανε . . .
 Ἀσπρόνησαν τὴν δόξα σου ἄχ, μιὰ ἡμέρα μόνο,
 Ὅσο κ' ἂν λάμψη σβύνεται στὴ νύχτα καὶ στὸ χρόνο !

Καὶ ὅμως, τί καρδιὰ κανεῖς σ' αὐτὰ τὰ μέρη κάνει.
 Ὡ Σαλαμῖνης θάλασσα, μητέρα τοῦ Ἰορδάνη !
 Τὸν ἅγιο κείνο ποταμὸ σὺ ἔχεις γεννημένα
 Τὰ ἴδια ἔχετε νερὰ κ' ἄς ἦναι χωρισμένα . . .
 Ἐσὺ κ' αὐτὸς, στὸ σπλαχνικὸ καὶ ἱερὸ σας κῦμα
 Τῆ μύθη πνίξατε Σκλαβιά κ' ἐλυώσατε τὸ κῆμα.

Ὡ κολουμπήθραις ἱεραῖς, ποῦ ἡ κατάρα λύθη,
 Κι' ὁ πεθαμμένος Λάζαρος, ὁ κόσμος ἀναστήθη.
 Νύχτα Σκλαβιάς θὰ σκεπάξε ὅλη τὴ γῆ σὰν πτώμα,
 Ἄνίσως σεῖς ἐλείπατε, ὡς σήμερα ἀκόμα.
 Ἄν δὲν ἐγλυκοχάραζε ἡ Λευθεριὰ ἐδῶ πέρα,
 Καὶ στὸ Ποτάμι τ' ἅγιο δὲν ἔλαμπε ἡμέρα . . .

Σπρώξε τὸ κύμα σου μακρὰ στὴ γῆ τῆ διψασμένη,
Λιμάνι τῆς Ἐλευθερίας· νὰ πιοῦν οἱ σκλαβωμένοι·
Εἰς τὰ νησιά, στὴν Ἠπειρο, στοὺς Θεσσαλοὺς, στὴ Πόλι,
Στοὺς Μακεδόνας κύλα το, στὴν οἰκουμένη ὅλη.
Ἔνα μονάχα κύμα Σας τὸ κύμα τους ἂν σμίξῃ,
Ἡ θάλασσά τους θ' ἀνοιχθῆ καὶ τὴ σκλαβιά θὰ πνίξῃ!

Πολὺς καιρὸς ἐπέρασε ἀπὸ τὰ χρόνια κείνα,
Ποῦ δὲν ἐθαματούργησες ἀκόμη, Σαλαμίνα.
Ἄχ, τὰ νερὰ ποῦ στέκονται ἀσάλευτα σαπίζουν,
Κι' ἡ δόξα ποῦ ἐπάλιωσε πολὺ τὴ συνειθίζουν...
Πότε θὰ δώσης λειτουργιὰ ὡσάν ἐτότε πάλι;
Πότε θὰ κοινωνήσωμε σὲ τοῦτο τ' ἀπρογιάλι;...

Ἡ θάλασσά σου σὲ ζητεῖ, Θεμιστοκλῆ, σηκώσου.
Καθάλα εἰς τὸ γαλανὸ καὶ πάλι ἄλογό σου.
Τὸν καθαλάρη του ζητεῖ τὸ ξακουσμένο ἄτι,
Ποῦ ἔχει χαίτη τὸν ἀφρό, τὸ φῶσφορο γιὰ μάτι.
Τὸν κόσμο δρόμο δόσε του, τὴ Λευθεριά σημάδι,
Γιὰ φτερινιστῆρα τὸ βοριά, νὰ διώξῃ τὸ σκοτάδι!

Ἄχ, τὸ τραγοῦδι μου αὐτὸ ἀτέλειωτο τ' ἀγίνω·
Δὲν ἔμπορῶ νὰ τραγοῦδῶ καὶ δάκρυα νὰ χύνω.
Μοῦ τῶκοψ' ἡ ἀρρώστια σου, μονάκριθε παιδί μου,
Κι' ἡ Μοῦσα χάρος ἔγινε καὶ τάφος ἡ ψυχὴ μου.

Ἀσπρόνησα τί ἔγραφα... καὶ μάχαις, καὶ πατρίδα,
Ὅταν χλωμὸ κι' ἀνήμπορο στὴν κούνια σου σὲ εἶδα...

Ποῖος νὰ μοῦ τῶλεγε, ἄχ ποιὸς, σὰν ἄρχισα νὰ γράφω,
Πῶς τὸ τραγοῦδι θ' ἔκλειε μὲ τὸ δικό σου τάφο,
Καὶ πῶς γιὰ ἄμμο εἰς αὐτοὺς τοὺς στίχους μου ἀκόμα...
Θὰ ἔρριχν' ἀπ' τοῦ τάφου Σου τὸ μυρισμένο χῶμα!..
Τοῦ τάφου σου! Καὶ νὰ τὸ εἶπῶ τὰ σπλάχνα μου σπαράζου·
Τάφος κι' Αἰμίλιος ποτὲ, περιάζουσε, περιάζου;...

Ἀκόμη χθές, πολὺς καιρὸς δὲν εἶναι περασμένοι,
Εἰς τὸ νησι π' ἀρρώστησες, στὴ κούνια Σου γυρμένοι,
Χαμογελώντας κράταγα στὸ χέρι τὸ κοντύλι·
Κι' ἀπ' τὴν ἀφράτη σου μορφῆ, κι' ἀπ' τὰ γλυκά Σου

[Χείλη]

Ἐκλεβα στίχους, ἔκλεβα... Ἐσὺ ἦσουν ἡ Μοῦσα,
Ἐγὼ μονάχα ἔγραφα, μονάχα τραγοῦδοῦσα...

Αἰμίλιε, ἀγάπη μου, θαμμένο μου λουλοῦδι·
Σοῦ στέλνω τὸ τραγοῦδι μας, τὸ ἔρημο τραγοῦδι...
Μαζῆ τὸ γράφαμε οἱ δύο στὸ ἔνδοξ' ἀπρογιάλι·

Ἄχ, ἄς τὸ ψέλναμε μαζῆ καμμιά φορὰ καὶ πάλι...
Ἐσὺ ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ τὸ φῶτοδόλο δῶμα,
Κ' ἐγὼ στὸ μνηματάκι Σου συμμενός εἰς τὸ χῶμα!

Ἐγγραφον ἐν Σαλαμῖνι τὴν 20 Ἰουλίου 1874.

Α. ΠΑΡΑΣΧΟΣ.

ΤΑ ΔΩΡΑ ΤΗΣ ΜΟΪΡΑΣ

I

ΤΟ ΚΑΛΟΣ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Ἦτο παραμονὴ νέου ἔτους καὶ
εὐεργετικῆς τῆς Μοῖρα, ἡ Κ्वαρῆ Μοῖ-
ρα, περὶ ἧς θὰ ἠκούσατε πολλὰ, κα-
τέβη εἰς τὴν γῆν, — ἀπὸ τὸν οὐρανὸν
βεβαίως, διότι ἐκεῖ ὅλα τὰ καλά —,
φέρουσα τῆς πρωτοχρονιάς τὰ δῶρα.

Πότε καὶ ποῦ συνέβη τοῦτο δὲν εἶ-
ναι ἀκριβῶς γνωστὸν, διότι αἱ ἱστο-
ρίαι τῶν Μοιρῶν δὲν εἶναι πολὺ πε-
ριστατικά.

Ἡ Κ्वαρῆ Μοῖρα ἐκράτει μικρὸν
κιβώτιον, διηρημένον εἰς δύο, τὸ μὲν
ἤμισυ λευκόν, τὸ δὲ ἄλλο ἤμισυ κβα-
ροῦν.

Αἱ Μοῖραι σπανίως ταξιδεύουσι μό-
ναι, ἔρουν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀκο-
λουθίαι, καὶ ἡ Κ्वαρῆ Μοῖρα συνω-
δέυετο ἐπὶ ἐνὸς γάνου, καλουμένου
Ἀμαράντου, ὡς αἱ μεγάλαι κυρίαὶ
ἐπὶ ἐνὸς groom ἐκλέγονται δὲ οἱ
grooms μικρῶσμοι καὶ μικροσκο-
πικοὶ εἰς ἀνάμνησιν τῶν γάνων, ἵνα
οὕτω καὶ αἱ μεγάλαι κυρίαὶ π ε ρ ἄ-
σ ο υ ρ ὀλίγοι ὡς Μοῖραι, καὶ εἰς τοῦτο
πολλὰ δὲν ἀπατῶνται.

Ὅτε λοιπὸν ἡ Μοῖρα ἔφθασεν εἰς
μαγευτικὴν τινα πεδιάδα, ἀληθῆ π-

ράδεισον, ἔστη πρὸ τινος ὄρατου λο-
γίσκου, ἐκάθησεν, ἐπὶ τῆς χλόης καὶ
ἐνευσεν εἰς τὸ Ἀμαράντον.

Ὁ Ἀμαράντος εἶχε ἐπὶ τοῦ στή-
θους κερατίνην, ἔφερεν αὐτὴν εἰς τὰ
μικρά του χεῖλη καὶ ἐσάλπιγγεν ἐ-
πτάκις, διότι καθβαλιστικὸς ὁ ἀριθ-
μὸς ἐπτά.

Εἰς τὸ ἔκτον σάλπισμα νεγία τιρὰ
ἐφάνησαν εἰς διάφορα τοῦ ὄριζοντος
σημεῖα, εἰς δὲ τὸ ἔβδομον, ὃ τοῦ θαύ-
ματος! ἡ Μοῖρα εὐρέθη περιστοιχι-
μένη ἐπὶ πλῆθος νέων γυναικῶν, ὧν
ἐκάστη ἀντεπροσώπει ἐν ἔθρῳ ἐν τῇ
Συνόδῳ ἐκείνῃ.

Ἐπταῖθα πᾶς ἄνθρωπος εὐρίσκει-
ται εἰς ἀπορίαν, δὲν ἠξέυρει τί πρῶ-
τον καὶ τί μᾶλλον νὰ θαυμάσῃ· τὸ ἠ-
χηρὸν τῆς σάλπιγγος, ἦτις ἀντήχησε
μέχρι περάτων τῆς γῆς; (τῆς αὐτῆς
κατασκευῆς θὰ εἶναι βεβαίως καὶ ἡ
σάλπιγγις τῆς Λευτέρας Παρουσίας), —
τὴν δεξιάν ἀκοῆν τῶν γυναικῶν, αἰ-
τινες ἠκούσαν τόσῳ μακρὰν τὴν κε-
ρατίνην; — τὴν μεγάλην προθυμίαν
ἣν πρὸς τὴν Σύνοδον εἰδείξαν ἡ τέ-
λος τῆν ἀπαρδείγματιστον ὁμόνοιαν,
ἦτις ἐπεκράτησε καθ' ἅλην αὐτῆς τὴν
διάρκειαν; (διότι ἡ ἱστορία δὲν ἀνα-
φέρει καθόλου νὰ ἐπιάσθησαν οἱ ἀν-
τιπρόσωποι ἀπὸ τὰ μαλλὰ ἢ κὰν νὰ
ἐμάλωσαν.) Ἄλλ' ἐξ ἄλλου μέρους

πῶς ἦτο δυνατόν νὰ μὴ ἀκούσωσι· αἰ-
κίριαί τὴν σάλπιγγα τῆς Μοῖρας, ὅτε
ἡ Μοῖρα τὰς ἐκάλει διὰ νὰ τὰς κάμῃ
ὄραιας; Ἡ ὄραιότης... ἰδοὺ τὸ
μυστήριον τῆς ἀκοῆς, τῆς ὁμοιότης
(ἦσαν τότε, φαίνεται, ἀσχημοὶ ἢ τοῦ-
λάχιστον ἀνούσιαι), τῆς προθυμίας
ἣν πρὸς τὴν Σύνοδον εἰδείξαν.

Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι ἐφθασε
καὶ ὁ τελευταῖος κρινολινοφόρος ἀ-
πεσταλμένος, ἡ βραδικήνητος Γερμα-
νός: «Φίλοι μου, εἴπερ ἡ Μοῖρα, προ-
σκαλοῦσα αὐτὰς νὰ καθήσωσι καὶ
λαμβάνουσα θέσιν προέδρου, ἐπιθυμῶ
ἐκάστη ὑμῶν νὰ μὴ παραπορευθῆ καὶ
νὰ μείνῃ εὐχαριστημένη ἀπὸ τὸ δῶ-
ρον τὸ ὅποιον θὰ τῆς κάμω. Δὲν εἶ-
ναι εἰς τὴν ἐξουσίαν μου νὰ δώσω εἰς
ἐκάστην τὸ αὐτὸ πῶγμα, ἀλλὰ μία
τοιανύτη ὁμοιότης εἰς τὰ χαρίσματά
μου δὲν ἦθελεν ἀφαιρέσει πᾶσαν αὐ-
τῶν ἀξίαν.»

Καὶ ταῦτα εἰποῦσα ἐσιώπησεν, αἱ
Μοῖραι δὲν ὁμιλοῦν πολλὰ, καὶ ἀνοί-
ξασα τὸ κιβώτιον ἀπὸ τὸ μέρος τὸ
κβαροῦν ἤρρησε νὰ ἐξάγῃ τὰ δῶ-
ρά τῆς καὶ νὰ τα διαρέμῃ. Καὶ ἐχάρ-
ρισεν:

Εἰς τὴν νεαρὰν γυναῖκα, ἦτις ἀν-
τεπροσώπει τὰς δύο Καστιλλίας, τὴν
μελάγχρουν καὶ καλλιπόδα Ἰσπανί-
δα, κόμην λαμπράν, τοσοῦτω μακρὰν

καὶ μέλαιναν, ὥστε νὰ δύνανται νὰ τὴν μεταχειρισθῇ ὡς μαρτὴ ἢ λιλία· προσέτι δὲ χεῖρα μικρὰν καὶ ὠραίαν, ἀξίαν νὰ παύη μὲ μαργαρίτας ἢ μὲ ἀδαμαρτοκόλλητον ἐγγχειρίδιον, ὡς τὴν χεῖρα τῆς κυρίας*

Εἰς τὴν Ἰταλίδα ὄλα τοῦ ἔρωτος τὰ δῶρα· ὀφθαλμοὺς ἀμυγδαλωτοῦς, ζωηροῦς καὶ λάμποντας, ὡς ἐκρήξιν Βελούβλου ἐν τῷ μέρῳ τῆς γυτῆς καί, ἐν ἐπιπέτρῳ καρδίαν ἐκ λάβας.

Εἰς τὴν Ἀγγλίδα, βόρειον σέλας, ἕνα βάφῃ τὰς παρειάς, τὸν λαίμῳ καὶ τοὺς ὤμου.

Εἰς τὴν Γερμανίδα, χρῶμα κρίνου καὶ ρόδων καὶ κόμην ξανθήν, ἀναμνησκουσαν τὰς ἀκτίνας τοῦ ἡλίου, τόσῳ σπαρίας ἐν τῇ γενεαλῳδαί Γερμανίᾳ.

Εἰς τὴν Ῥωσίδα, βασιλικὴν μεγαλοπρέπειαν.

Εἰς τὴν Ὀθωμανίδα, εὐσαρλίαν στρογγύλην, ἅς τὴν παρσέληρον, καὶ δέγμα μαλλιακόν, ὡς τῆς νήσσης.

Εἶτα δὲ μεταβαίρουσα εἰς τὰ καθέκαστα ἔθεσε τὴν ζωνρότητα εἰς τὸ βλέμμα τῆς Νεαπολίτιδος, τὴν εὐφραν ἐν τῇ κεφαλῇ τῆς Ἰρλανδίτιδος, τὸν κοινὸν רוּחַ εἰς τὴν καρδίαν τῆς Βελγίδος καὶ τὸ κιβώτιον ἐνέβη κερνόν.

— Καὶ ἐγὼ, Madame? εἶπεν εἰς τὴν Μοῖραν μὲ γλυκὸν παράπορον ἢ Παρισίην, κρατοῦσα αὐτὴν ἀπὸ τὰ κυματόντα κράσπεδα τοῦ κναιροῦ τῆς πέπλου.

— Καὶ πῶς, σ' ἐλησμόνησα;

— Ἐρτελῶς, κυρία.

— Ἦσο, φαίνεται, παραπολὺ πλησίον μου καὶ δὲν σε εἶδον. Ἀλλὰ τί νὰ σου κάμω τώρα, φίλη μου; τὸ κιβώτιον τῶν δώρων ἐξηρτηθήν.

Ἡ Μοῖρα ἐσκέφθη πρὸς στιγμὴν τὸ πρῶγμα ἦτο τῷ ὄντι δύσκολον, ἀλλ' αἱ Μοῖραι εἶναι γυναῖκες, καὶ περισσότερον παρὰ γυναῖκες, καὶ

Ce que femme veut, Dieu le veut.

“Ὅθεν στραφεῖσα πρὸς τὰς τόσῳ πλουσίως προικισθείσας, αἱτινες ἔτρεχον ἤδη ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ὑπὸ τὰ δένδρα, τὰς ἀνεκάλεσε καὶ εἶπεν αὐταῖς: «Εἴσθε καλά, διότι εἴσθε ὠραῖαι· δύνασθε λοιπὸν νὰ ἐπαγορθώσθεε μεγάλην ἀδικίαν, τὴν ὁποίαν ἐπραξα χωρὶς νὰ θέλω. Εἰς τὴν διανομήν μου ἐλησμόνησα τὴν ἀδελφῆν σας τῶν Παρισίων· ἐκάστη λοιπὸν ἐξ ὑμῶν ἀς ἀποσπάσῃ, παρακαλῶ, μέρος τι τοῦ δώρου τὸ ὁποῖον τῆς ἔκαμα, καὶ ἄς το δώσῃ εἰς τὴν λησμονηθεῖσαν ἀδελφῆν· θάπολέσητε ὀλίγον καὶ θὰ ἐπαγορθώσθεε πολὺ.»

Αἱ ὠραῖαι ἐκεῖναι κυρίαὶ ἠδύναντο

νὰ παρακούσωσι τὴν παράκλησιν Μοίρας, καὶ ἰδίᾳ τῆς Κναιρῆς Μοίρας;

Ὁδὴ βεβαίως, ὅθεν ὄλαι ἐπλησίασαν τὴν Παρισίην μὲ τὴν ἀφελῇ ἐκείνην χάριν, ἢν ἐπιδικνούουσιν οἱ εὐτυχεῖς ἄνθρωποι καὶ ἐχάρισαν αὐτῇ ἐκάστη μικρὸν τι· ἢ μὲν μέρος τῶν μελανῶν τῆς πλοκάμων, ἢ δὲ ὀλίγα ρόδα ἐκ τοῦ προσώπου τῆς· αὕτη ἀκτίνας ἀπὸ τὴν ζωνρότητά τῆς, ἐκείνη δ, τι ἠδυνήθη ἀπὸ τὴν εὐαισθησίᾳ τῆς. Καὶ ἰδοὺ πῶς ἢ πρόφη πτωχῇ καὶ παρηκωτισμένῃ Παρισίᾳ, ἀρπάξασα κατὶ ἀπ' ἐδῶ, οἰκοδομήσασα κατὶ ἐκεῖ, κατέστη ἢ μάλιστα θεοληκτικὴ καὶ ἀξιολάτρευτος γυνὴ τοῦ κόσμου, κατὰ τὴν γνώμη τῶν . . . Παρισίων, ἢν βεβαίως δὲν συμμερίζεσθε, ὠραῖαι μου ἀναγνώστριαί.

— Καὶ ἐγὼ, κυρία; ἠκούσθη αἴφνης φωνή τις ὀπισθεν τῆς Μοίρας.

— Πῶς ἐλησμόνησα καὶ ἄλλην! εἶπεν ἐκκληκτος ἢ Μοῖρα, καὶ στραφεῖσα μετὰ περιεργίας πρὸς τὴν λαλοῦσαν, σὺ εἶσαι, φίλη μου; . . εἶπε μειδίῶσα, σὲ ξαναεῖδα, ἀλλὰ ποῖος δίδει εἰς τοὺς πλουσίους, κόρη μου;

Καὶ πράγματι ἦτο αὕτη πολύφερρος, εἶχε καλὴν τὸ ἀνάστημα, μέλαιναν καὶ λάμπουσαν τὴν κόμην, ὀφθαλμοὺς ἀπαστράπτοντας, τοὺς δὲ χαρακτῆρας τοῦ προσώπου ὡσεὶ ἀρχαῖον ἀγάλματος.

Ἀλλὰ τίς ὁ πλοῦσιος, ὁ μὴ ἐπιθυμῶν πλεῖον;

Καὶ ἢ πλοῦσία Ἑλλητικῆς, διότι ἐκείνη ἦτο ἢ Ἑλληνίς, ἐμυμήθη τὴν πτωχὴν Παρισίην καὶ ἐξήτησε κατὶ παρ' ἐκάστης ἀδελφῆς,—ἦσαν ἀκόμη ἀδελφαί—καὶ πᾶσαι ἔδωκαν ἀπὸ ἕνα φινυρίσκον εἰς τὴν Ἑλληνίδα· ἢ δὲ φιλόρεσκος Ἑλληνίς ἐκρέμασεν ὄλους τοὺς φινυρίσκους εἰς τὸ φέρεμά τῆς.

Ἐκτοτε δὲ χρονολογεῖται ἡ συνθήκη, ἢν ἔχουσιν αἱ ἐκ τῆς Ἑλληνίδος ἐκείνης καταγόμεναι, νὰ ἐξέρχονται ὡς σημαιοστόλιστα πλοῖα.

Ἐν τούτοις αἱ ὠραῖαι μας, γυναῖκες καὶ περιχαρεῖς, ὡσεὶ εἰς νέαν ζῶν ἀναγεννηθεῖσαι, ἔτρεχον ὑπὸ τὰς δενδροστοχίας τοῦ παραδείσου, μνηριοτρόπος τὴν ἔξαιλλον αὐτῶν χάριν διαδηλοῦσαι.

Ἡ Παρισίη κατεδίωκε χρυσαλίδας καὶ ἐπλήρου τὸν ἀέρα γελάτων καὶ εὐθυμῶν φωνῶν, ὡσάντις κατέρχοντο νὰ συλλάβῃ μίαν. Ἡ Ὀθωμανίς ἔστη καὶ κατεκλίθη ὑπὸ πλάτανον, ἔνθα ἀηδόνες ἐκελάδουν, ζητοῦσα τὸ κέ ε φ. Ἡ Ἑλληνίς ἐκοπτεν ὅσα συνήγῃ καθ' ὄδον ἀρθῆ καὶ ἐκόσμιε τὴν κεφαλὴν καὶ τὸ στήθος. Ἡ Ἰταλὶς ἔβαινε βρεμβάζουσα καὶ βιβρυζουσα ἐρωτικὸν τι ἄσμα. Ἡ Ἰσπα-

νὶς ἔτρεχεν ὡς δορκάς, ματαίρουμενὰ τὰ ρόδα διὰ τῶν γλογγῶν τοῦ βλέμματος. Αἱ δὲ λοιπαὶ ἀδελφαί κατεσκεύαζον ἀρθοδέσμας, ἄς φιλοφρόνως ἀλλήλαις προσήνεγκον. Συνέλεγε δὲ ἀρθῆ καὶ ἢ Ἀγγλίς, ἀλλ' ὡς βοτανικός· ἔθλιβεν αὐτὰ ἀσπλάγγως ἐν τῶς λευκάματος ἔνθα τὰ ἐρεταγίαζεν. Ἀλλ' αἴφνης ζωνραὶ γὰρας φωναὶ ἀντήχησαν πανταχόθεν· τί συνέβαινον; αἱ ἀδελφαὶ διείδον εἰς μικρὰν τινα ἀπόστασιν ἀργυρῶδη ἐπιτάφειαν καὶ πᾶσαι, οὐδὲ τῆς Ὀθωμανίδος ἐξαιρουμένης, ἔτρεξαν ἐκεῖ ἕνα κατοπτρισθῶσιν εἰς τὰ διανητῆ τῆς Μηνὸς ὑδάτα.

II

ΤΑ ΣΥΜΒΟΛΑ

“Ὅτε δὲ ἢ Μοῖρα εἶδε τὰς ὠραίας ἐπασχολουμένας εἰς τὴν φιλόρεσκον ἐκείνην ἐργασίαν ἐμειδίασε, καὶ στραφεῖσα πρὸς τὸν Ἀμάραντον ἔνευσεν αὐτῷ. Ὁ Ἀμάραντος ἔφερε καὶ πάλιν τὴν κερατίνην ἐπὶ τῶν χειλῶν καὶ ἐσάλπιγγεν ἐπτάκις.

Εἰς δὲ τὸ ἔβδομον σάλπισμα ἰσάριθμοι τῶν γυναικῶν ἄνδρες, ταῦτὰ ἀκριβῶς ὡς ἐκεῖναι ἔθρη ἀντιπροσωποῦντες καὶ ἐκ τῶν αὐτῶν σημείων τοῦ ὀρίζοντος ἐρχόμενοι, ἐνεφανίσθησαν ἐνώπιον τῆς Μοίρας, ἢν ἐχαιρέτισαν ἀποκαλυπτόμενοι καὶ κλινοῖς τὴν κεφαλὴν μετὰ σεβασμοῦ.

Ἡ Μοῖρα ὑπέδέχθη τοὺς νεοελθόντας εὐμενῶς, δηλαδὴ μειδιῶσα, εἶτα δὲ προσκαλοῦσα αὐτοὺς νὰ καθήσωσι, «Κύριοι, εἶπε, ἐκτελῶ ἀπλόως ἀνωτέρας διαταγὰς καὶ ἐν μόνον δῶρον φέρω εἰς ἕκαστον ὑμῶν, ἀλλὰ τὰ δῶρά μου εἶναι τοιαύτης φύσεως, ὥστε ἕκαστος δύνανται, ἂν θέλῃ, νὰ προσποκτήσῃ δι' ἐπιμελείας καὶ ὑπομονῆς καὶ τὸ δῶρον τοῦ ἄλλου, χωρὶς νὰ τοῦ ἀποστερήσῃ.

Καὶ ταῦτα εἰποῦσα ἀνέφξε τὸ κιβώτιον ἐκ τοῦ μέρους τοῦ λευκοῦ καὶ ἤρξατο τῶν διανομῶν.

Εἰς τὸν κομψὸν Παρισίον ἔδωκε μικρὰν ἀργυρῶν δάδα φέρονσαν γλόγγας χρυσαῖς, σύμβολον τοῦ πνεύματος.

Εἰς τὸν μεγαλοπρεπῆ καὶ ὑπερήφανον Ἰσπανὸν ἐγγχειρίδιον πολῦτιμον ἔχον λαβὴν· ὁ Ἰσπανὸς δὲν εἶναι πάντοτε Ἐργάνης, πάντοτε συνωμότης;

Εἰς τὸν φιλόπορον Βέλγον μικρὰν σκαπάνην καὶ σφύραν ἐν ἀργυρῷ συμπλέγματι, ἔμβλημα τῆς γεωργίας καὶ τῆς βιομηχανίας.

Βιβλίον εἰς τὸν φιλομαθῆ Γερμανόν.

Προτομήν τοῦ Σάν Ζερράρο εἰς τὸν δαιμονισμένον Νεαπολίτην· δὲν ἐ-

λέχθη ότι ἡ Νεάπολις εἶναι παράδεισος κατοικοῦμερος ὑπὸ δαιμόνων ; Χρυσὴν εἰκόνα τοῦ Πάπα εἰς τὸν εὐσεβῆ Ἴρλανδὸν.

Πῆχυν εἰς τὸν Ἀγγλον δὲν ἐγενήθη ἔμπορος ;

Εὐαγγέλιον εἰς τὸν Ῥώσον δὲν εἶναι τοῦτο ἡ βᾶσις τοῦ πολιτικοῦ του προσηλυτισμοῦ ;

Εἰς τὸν ρωχελῆ Ὀθωμανόν, πολιτελὲς τσιμπούκ, ἔχον χειρλυμένον ἐπὶ τοῦ ἰμυαμὲ ὡς λόγιον :

Ερ τ ὠ κ α π ρ ἰ ῥ ε ἰ ρ ὀ β ἶ ο ς, ε φ ὄ σ ο ρ ὀ ρ ἰ α γ ἰ ᾶ ς π λ η ρ ὠ ρ η τ ὀ ρ κ α π ρ ὀ ρ.

Εἰς δὲ τὸν ρουσταελλοφόρον συμπολίτην μας, φύλλον λευκοῦ χάρτου, φέροτο ὡς ἐπιγραφήν :

Ἡ ὑ π ὀ ρ ῖ ν η μ α μ ο ὦ δ ἰ δ ε ἰ ς ἠ ἔ φ η μ ε ρ ἰ δ α γ ρ ᾶ φ ω.

«Κύριοι, εἶπε, τότε ἡ Μοῖρα ἐγειρομένη, τὰ δῶρα ἐτελείωσας, δύνασθε νὰπέλθητε, ἀλλ' ὁ ἵπποτισμὸς ἀπαυτεῖ νὰ μὴ ἀφήσητε τὰς κυρίας μόνας· εἶναι ἐκεῖ κάτω παρὰ τὴν λίμνην. Χαίρετε καὶ εὐδαιμονεῖτε.»

Καὶ ταῦτα εἰποῦσα ἔρριψε τὸ ἦδη κερδὸν κιβώτιον καὶ ἐγένετο ἄγατος σὺν τῷ Ἀμαράντῳ.

Ἡ Μοῖρα εἶχερ ἦδη μεταβάλει διὰ τῶν συμβολικῶν αὐτῆς δῶρων τὴν ὄψιν τῆς Εὐρώπης καὶ αἰ ὠραῖαι ἐξηκολούθησαν ἔτι κατοπτρίζομεναι εἰς τὴν λίμνην, ἡ μία τῆς ἄλλης τὰ κάλλη παρηγορῆζουσα, ὡς καὶ αἱ ἀδελφαί.

III

ΕΙΚΩΝ

Ὁ ἥλιος ἐχαιρέτιζε τὴν λίμνην διὰ τῶν τελευταίων αὐτοῦ ἀκτίνων, ρίπτων χρυσοκόρυθα χρώματα ἐπὶ τῆς ὠραίας ταύτης εἰκόνας :

Παρὰ τὴν ὄχθην ἐκάθητο ρευβάζουσα ἡ εὐαίσθητος Ἴταλὶς τὴν κεραλίην ἐπὶ τοῦ λευκοῦ της βραχίονος στηρίζουσα· πλησίον δὲ αὐτῆς ὁ Ἴταλὸς ἔκρουε τὴν κιθάραν, μέλπων ἐρωτικῶν τι μέλος, ὅπερ ἂν μὴ ἦτο τὸ ἦσμα τοῦτο τοῦ Ριγολέτου :

Bella figlia dell' amore,
Schiavo son de' vezzi tuoi,

πολὺ ὅμως ὁμοίαζε.—ὑπὸ σκιεράν δένδρον ὁ Ὀθωμανὸς ἐσκέπετο καπνίζων τὸ πολιτελὲς τῆς Μοίρας τσιμπούκ.—Ὁ Βέλγος περιήρχετο τὰ πέριξ, ἐξετάζων τὴν ποιότητα τοῦ ἐδάφους.—Ὁ Ἴρλανδοὺς ἦτο γουγκλινης λέγων τὸ Ave Maria.—Ὁ Νεαπολίτης ἐπλανᾶτο ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, κόπτων ὀπώρας καὶ τρώγων, καὶ ἦτο τῶσον ἀρρηρημέρος, ὥστε ἐζήτει τὸ μαντῆλί του εἰς τὰ θυ-

λάκια τῶν συνάδελφων του.—Ὁ Ῥώσος συμπεριεπάτει μετὰ τοῦ Ἀγγλου καὶ ἠρώτα αὐτὸν δεικνύων τὸν ὀρίζοντα ἀπὸ νὰ πῖπτη ἡ Κωνσταντινούπολις ; — «ἀδὲρ ἠξέρωω καλῶς, λέγειν ὁ Ἀγγλος, ἀλλὰ βεβαίως ἀπ' ἐκεῖ, ποῦ εἶναι καὶ ὁ ἄγγλικὸς στόλος.»—Ὁ Γερμανὸς ἦτο μακρὸν καὶ ἀνεγίνωσκε τὸ βιβλίον, ὅπερ ἐχάρισεν αὐτῷ ἡ Μοῖρα.—Ὁ Ἕλλην ἐγραφε· τί νὰ ἔγραφε ; ἴσως τὸν πρῶτον ἀριθμὸν τῆς πρώτης ἐπὶ γῆς ἐφημερίδος.—Ὁ Παρισίως ἔλεγε ca ira καὶ ἐξωγράφει πρόσωπα· ἔκαμνε τὴν γελιογραφίαν τῆς εἰκόνας. Ἄλλ' αἱ ὠραῖαι ποῦ ἦσαν ; ὄλαι αἱ ἀδελφαί, ἔκτοδ τῆς Ἴταλίδος, εἰλεπον· τίς οἶδε ποῦ νὰ ἔτρεχον· ἀλλὰ καὶ ὁ Ἴσπανὸς δὲν ἐφαίνετο.

Ὁ Ἴταλὸς ἐξηκολούθει ψάλλον καὶ ἠτοιμάζετο νὰ μεταβῆ ἐκ τῆς μουσικῆς εἰς τὴν ποίησιν· ἐψιθύριζε δὲ μάλιστα τὸν πρῶτον στίχον σ ο ρ ἔ τ τ ο υ :

S' amor non è, che dunque è quel ch' io [sento!

Ὅτε στρέφων τὸ βλέμμα, ἴνα ζητήσῃ παρὰ τῆς Μοῦσης τὸν δεύτερον, εἶδεν αἰγρῆς ἐρώπιόν του θέαμα ὅπερ τῷ ἐφάρη παράδοξον. Ὅλαι τῆς Ἴταλίδος αἱ ἀδελφαὶ ἐν συνοδείᾳ τοῦ Ἴσπανοῦ, ἦσαν ἐκεῖ πλησίον συνηγμένοι καὶ ὅλων τὰ βλέμματα ἦσαν προσηλωμένα ἐπὶ τῶν δύο καλλιτεχνῶν, οἵτινες ἐψάλλον ἐν ἐπαύθῳ τὴν διωδίαν τῆς Φαβ ο ρ ἰ τ α ς, ὁ μὲν διὰ τῶν χειλέων, ἡ δὲ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν. Τὰ βλέμματα ἐκεῖνα οὐδόπως ἐτάραξαν τὸν Ἴταλόν, ἀλλὰ δὲν εὐρισκε πλέον τὸν δεύτερον τοῦ σ ο ρ ἔ τ τ ο υ στίχον. Ὀλίγον κατ' ὀλίγον εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς προσετέθησαν καὶ τὰ γείλη, καὶ εἰρωνικὰ μειδήματα διεδέχθησαν τὰ βλέμματα τῶν ἀδελφῶν· δὲν ἐβράδυνε δὲ καὶ ἡ γλῶσσα νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὴν συναυλίαν καὶ ψιθυρισμοὶ ἠκούσθησαν. Ὁ Ἴσπανὸς δὲν ἐκρατεῖτο· περιεφέρετο ὡς μαϊνόμενος. «Τί ἀναίθεια! λέγειν, αὐτοὶ οἱ Ἴταλοὶ δὲν ἔχουν ἐπάνω των τίποτε ἵπποτικόν. Τρεῖς ὠραὶς τὴν λατρεύει, σὺν νὰ μὴ ἦσαν ἐδῶ ἄλλαι ὠραῖαι παρὰ τὴν Ἴταλίδα! Τὴν ἔδρισκε ὠραία, ἐγὼ ὅμως χ ο ὐ μ!..»

—Ὁχι δὲ εἶναι ὠραία, ἀλλὰ δὲν ἔχει χάριν, ἴσως δὲ καὶ esprit, εἴπεν ἡ τῶν Παρισίων ἀδελφή.

—Τῆς λεῖπει ἡ ζωηρότης, προσέθηκερ ἡ Ἴσπανίς καὶ ἔρριψε βλέμμα τοσοῦτον ζηλότινον ἐπὶ τῆς κιθάρας, ὥστε εὐθὺς ἠκούσθη ὁ κρότος θραιομένης χορδῆς.

—Εἶναι εὐμορφη, εἶπεν ἄλλη ἀδελφή, ἡ Ἀγγλίς· ἀλλὰ δὲν ἔχει χρώμα.

—Δὲν ἔχει κρέας ἐπάνω της, εἴπεν ἡ ἀδελφή Ὀθωμανίς, ρίπτουσα ἐπὶ τοῦ σώματός της βλέμμα αὐταρεσκείας.

—Δὲν ἠξέρει νὰ ἐνδοθῆ, ἐψιθύρισεν ἡ Ἕλληνίς, προσθέτουσα ρέον ἄνθος εἰς τὴν κόμην της.

—Δὲν θὰ εἶναι καλὴ οἰκοκυρά, προσέθηκερ ἡ Γερμανίς.

—Ἄλλοιμονον εἰς τὸ σπῖτι της! ἐκραξεν ἡ ἀδελφή Βελγίς.

—Δὲν θὰ ἔχη πολλὴν εὐφυΐαν, ἀφοῦ κάμνη ταυτὰ πράγματα... εἴπε σιγαλῆ τῇ φωνῇ ἡ Ἰρλανδὶς, φέρουσα μετὰ σεμνότητος κάτω τὰ βλέμματα.

—Αἱ! Διάβολε! τί τὴν τρώτε ζωντανῆ τῇ γυναικῇ! ἐγῶνησεν ἡ Νεαπολίτης μὲ θυμόν, κάμνετε καὶ σεῖς τὸν ἔρωτα, ποιδὸς σὰς ἐμποδίζει.

Ἄλλ' αἰγρῆς φωναὶ διέκοψαν τὸν πανηγυρικὸν ἐκεῖνον καὶ πάντες καὶ πᾶσαι ἐστράφησαν πρὸς τὸ μέρος, ὅθεν ἤρχοντο αἱ φωναί.

Ἐπὶ λοφίσκου, τῆς λίμνης ὑπερκειμένου, ἴστατο ἀνὴρ ὑψηλοῦ ἀναστήματος, λευκὸς τὴν χροιάν, ἐρυθρὸς τὰς τρίχας, τρέφων γενειάδα ἀνευ μύστακος, ἐνδεδυσμένος στολὴν καθαρὰν ἀλλ' ἰδιόρρυθμον Ἰεράται ράβδον, ἐφ' ἧς εἶχεν ἀναρτήσει χειρόμακτρον, δικτὴν σημαίας, ἥν ἔσειε φωνάζων: Προσέλθετε Ἱ προσέλθετε.

Μετ' οὐ πολὺ δὲ πᾶσαι αἱ ὠραῖαι καὶ πάντες οἱ ὑπὸ τῆς Μοίρας εὐνοηθέντες ἄνδρες, ἐξαιρέσει τοῦ Γερμανοῦ, ὅστις δὲν ἀφῆκε τὸ βιβλίον του, ἦσαν ἐπὶ τοῦ λόφου.

«Κύριοι καὶ κυρίαι, εἶπε τότε ὁ κρατῶν τὴν σημαίαν, ὅστις ἦτο ὁ Ζιών Μπούλ, ἐκτίθεται εἰς δημοπρασίαν τὸ περίφημον κιβώτιον, ποῦ εἶχε τὰ δῶρα τῆς Μοίρας, καὶ ἡ δημοπρασία θὰ γείνη ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς ἀγγλικῆς σημαίας.»

Καὶ ταῦτα λέγων ἐνέπηξεν ἐπὶ τοῦ λόφου τὴν φέρουσαν τὸ χειρόμακτρον ράβδον.

«Κύριοι καὶ κυρίαι, ἐπανέλαθεν ὁ Ἀγγλος, ἄρχεται ἡ δημοπρασία :

Καὶ λαθὼν στάσιν δημοπράτου ἤρξατο φωνάζων :

«Τὸ περίφημον κιβώτιον τῆς Μοίρας μία γυνεά Ἱ Κύριοι ἀγορασταὶ προσέλθετε Ἱ Μία γυνεά ἀλλὰ οὐν α Ἱ Τὸ περίφημον κιβώτιον τῆς Μοίρας μία γυνεά ἀλλὰ ν τ ο ὖ ε Ἱ Κύριοι ἀγορασταί, τὸ περίφημον κιβώτιον τῆς Μοίρας μία γυνεά καὶ ἓνα σελίν.»

Ἄν ἠξέρωω ἂν ὁ Ζιών Μπούλ εὗρεν ἀγοραστήν, τὸ βέβαιον ὅμως εἶναι ὅτι ὁ κατηραμένος ἐκεῖνος ἔμπορος κατέστρεψε

τὴν παρὰ τὴν λίμνην παράστασιν, ἐν τῇ δραματικωτάτῃ αὐτῆς στιγμῇ ὅτε αἱ ἀδελφαὶ ἠτοιμάζοντο νὰ ἐπιπέσωσι κατὰ τῆς ἀδελφῆς Ἰταλίδος καὶ νὰ τῆς βγάλουν τὰ ἴματια ἐν ὀνόματι τῆς ἀδελφότητος.

Καὶ τοιαύτη ἡ ἱστορία τῶν δώρων τῆς Μοίρας, ἀλλὰ πόθεν τὴν ἔμαθον; ἐρωτᾶτε βεβαίως.

Δὲν τὸ ἐμαντεύσατε, εὐφυεῖς καὶ χαρίεσαι ἀναγνώστρια; ἀπὸ τὴν ἐφημερίδα τοῦ Ἑλληνοσ, διότι ἐφημερίδα ἔγραφεν.

Βλέπετε λοιπὸν ὅτι καὶ αἱ ἐφημερίδες ἔχουσι καὶ αὐταὶ τὰ καλὰ τῶν.

ΕΙΡ. ΑΣΩΠΙΟΣ

(Ἐκ τοῦ Ἀττικοῦ Ἡμερολογίου 1879)

ΛΥΣΕΙΣ ΑΙΝΙΓΜΑΤΩΝ

ΑΙΝΙΓΜΑ ΙΔ΄,

Ἄ κ α κ ί α — Κ α κ ί α

ΑΙΝΙΓΜΑ ΙΕ΄

Π ἄ ρ ι ς — Ἄ ρ η ς

ΑΙΝΙΓΜΑ ΙΣΤ΄.

Ἄ λ α ς — Τ ἄ λ α ς — Ἀ ἄ τ α ς

ΑΙΝΙΓΜΑ ΙΖ΄.

Σ κ ι ἄ

Ἐλυσαν δ' αὐτὰ πρῶτος ὁ κύριος

ΙΩΑΝΝΗΣ Ε. ΨΑΡΑΣ

ὅστις καὶ ἔλαβεν τὸ ὑποχρεθὲν βιβλίον.

Κατόπιν δὲ ὁ κ. Δ. Α. Βερενίκης, αἱ κυρίαὶ Εἰρήνη Φουστάνου καὶ Ἐλένη Κολποδίνου· ὁ κ. Ἰω. Κρητίδης Κῶος, Μιχ. Σαχτούρης, Ν. Συναδινὸς Θεοχάρης Ἡλιόπουλος, Ἰω. Ζέταλης κ. τ. λ.

Ἐκ τῶν Ἐπαρχιῶν δὲ πρῶτος ὁ Κύριος

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΒΑΡΔΗΣ

Δ ι κ η γ ὀ ρ ο ς.

ΑΙΝΙΓΜΑ ΙΗ΄.

Ἡ φύσις μὲ παρήγαγε χωρὶς νὰ ἔχω ἀξίαν καὶ εἶμαι ἐν τοῦτοις χρήσιμος καὶ δὴ εἰς τὴν [οὐκίαν].

Στὸν δρόμο ἀν περιπατῆς ἀδύνατον μὲ βλέ-
[εἶς]
ἔστω· ἀν ἦσαι καὶ ληστῆς ποτέ σου δὲν μὲ
[κλέπτεις].
Ἄν θέλῃς ποιῶν ἐγέννησα νὰ μάθῃς, τοῦτο
(μόνον.
τρέψον τὴν λήγουσαν εἰς ὅς καὶ θεὸς ἀπὲ
(τὸν τόνον.

Ἰδοὺ τὸ ἀποτέλεσμα· Εὐθὺς νὰ ἐννοήσῃς
Δὲν δύνασ' ἀν τοὺς ὄρους μου κακῶς ἀκο-
(λουθῆσῃς.

Παραγωγὴν μηδαμινήν, συνάμα καὶ γελοῖαν ὁ δυστυχὴς ἔχω ἐγὼ—ὡ τύχη τρισθλίαν
Ἄν δὲ θυμώσω τρομερὰ τὸ πᾶν θὰ κατασφύσω ἐκθρόνισιν ἢ θάνατον τῶν δύο θὰ ἐκλέξω.

Λοιπὸν τί πλέον εὐκολον; τὸ αἰνίγμα νὰ
(λύσῃς
ἀφ' οὗ καὶ τῶρα δύνασαι τὸν νοῦν σου νὰ
(τροχίσῃς

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Α. ΒΕΡΕΝΙΚΗΣ

Τῷ πρώτῳ λύτῃ τοῦ ἀνω αἰνίγματος δοθήσεται τὸ ἐξάτομον μυθιστόρημα «Ὁ Μάγειρος τοῦ Βασιλέως.»

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΕΙΣ

Ὁ πρῶτος τόμος τοῦ «Παρθενῶνος» περιέχει 132 σελίδας καὶ πλείονας τῶν 24 εἰκόνων· δεθεῖς δὲ πωλεῖται ἐν τῷ γραφείῳ τοῦ «Παρθενῶνος»

Ἐπὶ καλοῦ χάρτου δρ. ν.ψ
» κοινῷ χάρτου » » 3

Εἰς πάντα νέον ἐγγραφόμενον συνδρομητὴν προπληρόνεται τὴν ἐτησίαν ἢ ἑξαμηνιαίαν συνδρομὴν προσφέρεται ΔΩΡΕΑΝ τὸ ὠραῖον μυθιστόρημα τοῦ διασήμεου γάλλου μυθιστοριογράφου **MERY «Ο ΑΝΔΡΕΑΣ ΣΕΒΤΙΕΡΟΣ»** ὠραῖος τόμος ἐκ 300 σχεδὸν σελίδων τιμώμενος ἀντὶ δραχ. 5.

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΕΓΓΡΑΦΟΝΤΑΙ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ἐν τῷ γραφείῳ τοῦ «Παρθενῶνος» ἐπὶ τῆς διασταυρώσεως [τῶν ὁδῶν] Πειραιῶς καὶ Γερανίου ἀριθ. 30.

- ΕΝ ΣΥΡῶ παρὰ τῷ κυρίῳ Δ. Ἀθηναίω.
- ΕΝ ΠΑΤΡΑΙΣ » » κυρίῳ Σπ. Πρινάρῃ
- ΕΝ ΝΑΥΠΛΙῶ » » κυρίῳ Παύλῳ Ἰατρῷ
- ΕΝ ΧΑΛΚΙΔΙ » » κυρίῳ Γ. Ν. Φιλαρέτῳ
- ΕΝ ΘΗΒΑΙΣ παρὰ τῷ γραφείῳ τῆς Σφιγγός.
- ΕΝ ΙΘΑΚῃ παρὰ τῷ κυρίῳ Κ. Ν. Παυλάτῳ.

- ΕΝ ΚΕΡΚΥΡᾶ » τῷ κ. Π. Ἀποσολοπούλῳ
- ΕΝ ΖΑΚΥΝΘῶ παρὰ τῷ κ. Σ. Τσακασιάνῳ.
- ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ παρὰ τῷ κ. Ὀδυσσεῖ Παναγοπούλῳ.
- ΕΝ ΒΡΑΙΛᾶ, [παρὰ τῷ Κυρίῳ Κλεάνθῃ Παπάζογλῃ·